

ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΑ ΜΕΤΡΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΙΝ

Υπό τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΝΕΖΗ

Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότης, ἡ ὁποία σὺν τῷ χρόνῳ θὰ ἐξελιχθῆ εἰς Κράτος Ἠνωμένων Χωρῶν τῆς Εὐρώπης, θὰ ἔχη ἄμεσον συνέπειαν τὴν προσαρμογὴν ὄλων σχεδὸν τῶν βασικῶν θεσμῶν τῆς οἰκονομίας καὶ τὴν ἀλλαγὴν τόπου διαβιώσεως καὶ ἐργασίας μεγίστου ἀριθμοῦ οἰκογενειῶν. Τὰ ὑπάρχοντα σήμερον Εὐρωπαϊκὰ Κράτη θὰ γίνουσι αὖριον αἱ «ἰδιαίτερες πατρίδες» τῶν πολιτῶν τοῦ νέου κράτους τῆς Ἠνωμένης Εὐρώπης, ὑπὸ τὸ δημοκρατικὸν καθεστῶς τῆς ὁποίας ἡ κίνησις προσώπων καὶ κεφαλαίων θὰ εἶναι ἐλευθέρα ἐντὸς τοῦ ἐνιαίου εὐρωπαϊκοῦ χώρου.

Τὰ δεδομένα ταῦτα ἐπιβάλλουσι τὴν ἐξ ὑπαρχῆς θεώρησιν τοῦ θέματος τῆς ἐπιβιώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ τὴν λήψιν μέτρων τόσον διὰ τὴν ἐπίσπευσιν τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως τοῦ χώρου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκτείνεται τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν Ἑλλήνων, ὥστε νὰ διατηρηθῆ καὶ νὰ ἐπιζήσῃ ἡ Ἑλληνικὴ ἐθνότης.

Εἶναι ἐπιθυμητὸν εἰς ὅλους ὅπως ἡ ἀνάπτυξις γίνῃ με ἐλληνικὰ κεφάλαια καὶ με Ἑλληνας ἐπιχειρηματίας. Χώρα ὁμως πτωχὴ, ὡς εἶναι μέχρι τοῦδε ἡ Ἑλλάς, θὰ ὑποχρεωθῆ νὰ στηρίξῃ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς, κυρίως, εἰς ξένα κεφάλαια καὶ εἰς ἀλλοδαποὺς ἐπιχειρηματίας καὶ τεχνικούς.

Διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν, ὅσον γίνεται ταχύτερον τὴν οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ χώρου τοῦ Κράτους ἡμῶν, θὰ πρέπει πρωτίστως νὰ μεταβάλωμεν νοοτροπίαν, διοικοῦντες καὶ διοικούμενοι, διότι μόνον με πνεῦμα κατανοήσεως καὶ στενῆς συνεργασίας δυνάμεθα νὰ νικήσωμεν τὸν κοινὸν ἐχθρόν, τὴν *καθυστέρησιν*.

Πολλὰ εἶναι τὰ μέτρα, τὰ ὁποία θὰ συντείνουσι εἰς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ. Θὰ ἀσχοληθῶμεν μόνον με τὰ φορολογικὰ, λόγῳ οἰκειότητος με τὸ θέμα καὶ διότι ἡ φορολογία ἐπηρεάζει ἀποφασιστικῶς τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν, ἀφοῦ σημαντικώτατον μέρος τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος τῆς χώρας ἡμῶν περιέρχεται εἰς τὸν Κρατικὸν προϋπολογισμόν ἐκ τῶν ἀμέσων καὶ ἐμμέσων φόρων.

Διευκολύνσις ἐνοποιήσεων

1. Αἱ ἐλληνικαὶ ἐπιχειρήσεις θὰ ἔχουσι, συντόμως, ὡς ἀνταγωνιστὰς τὰς μεγάλας ὁμοειδεῖς ἐπιχειρήσεις τῶν χωρῶν τῆς Ε.Ο.Κ. Διὰ νὰ ἐπιζήσουσι αἱ

έλληνικαί ἐπιχειρήσεις, πρέπει νά συνενωθοῦν διὰ νά γίνουν ἀξιόλογοι οἰκονομικά μονάδες, νά ὀργανωθοῦν καλύτερον καί νά ἐπιτύχουν μικρότερον κόστος ἀγαθῶν καί ὑπηρεσιῶν.

Ἡ συνένωσις θὰ πρέπει νά διευκολυνθῆ διὰ τοῦ περιορισμοῦ τῶν σχετικῶν διατυπώσεων καί δαπανῶν εἰς τὸ ἐλάχιστον δυνατὸν καί διὰ τῆς ἀπαλλαγῆς: α) ἐκ τοῦ φόρου εἰσοδήματος τῆς ὑπεραξίας τῶν στοιχείων τοῦ παγίου ἐνεργητικοῦ, καί τῆς κεφαλαιοποιήσεως τῶν φορολογημένων ἀποθεματικῶν, β) τῆς μεταβιβάσεως τῶν ἀκινήτων ἐκ τοῦ ἐπ' αὐτῆς φόρου, γ) ἐκ τῶν τελῶν χαρτοσήμου καί ὄλων τῶν ὑπὲρ τρίτων εἰσφορῶν κλπ. ἐπιβαρύνσεων ἐπὶ τῶν μεταβιβαζομένων στοιχείων τοῦ ἐνεργητικοῦ καί παθητικοῦ, ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου καί ἐπὶ τῶν μετοχῶν τῆς νέας ἐταιρείας.

Ἡ ἀπαλλαγή θὰ πρέπει νά εἶναι, ἀπὸ τοῦδε, ὀριστικὴ διὰ νά μὴ ἐπιδρῶ δυσμενῶς καί ἀνασχετικῶς εἰς τὴν περαιτέρω ἐξέλιξιν τῆς νέας ἐταιρείας καί νά μὴ ἔχη χρονικὰς προϋποθέσεις πραγματώσεώς της, οὔτε ὄριον κεφαλαίου καί νά ἐφαρμόζεται καί ὁσάκις γίνεται εἰσφορά εἰς τὴν νέαν ἐταιρείαν ἐνὸς ἢ πλείονων κλάδων τῆς ἐπιχειρήσεως.

Αἱ ὑφιστάμεναι σήμερον διατάξεις τοῦ Ν.Δ. 3765/1957, τοῦ Ν.Δ. 4002/1959, τοῦ Ν.Δ. 4231/1962 καί τοῦ Ν.Δ. 4256/1962 θὰ πρέπει νά ἀντικατασταθῶσιν, ὡς ἀνωτέρω, ἀφ' ἐνὸς διότι δὲν καλύπτουν πλήρως τὸ θέμα καί ἀφ' ἑτέρου διότι δημιουργοῦν ἀβεβαιότητα διὰ τὸ μέλλον.

Εὐχέρεια διαιρέσεως

2. Ἡ προσπάθεια συνενώσεως τῶν ὁμοειδῶν ἐπιχειρήσεων προσκρούει εἰς τὸ γεγονός ὅτι αἱ ὑφιστάμεναι σήμερον ἐταιρικαὶ ἐπιχειρήσεις περιλαμβάνουν — εἰς σημαντικὸν ἀριθμὸν — δύο ἢ πλείονας τελείως ἀνομοίους κλάδους ἢ ἄσχετα περιουσιακὰ στοιχεῖα. Εἶναι ἀνάγκη ἐπομένως νά παρασχεθῆ ἡ εὐχέρεια διαιρέσεως τῶν ἐταιρειῶν εἰς δύο ἢ πλείονας ἄνευ καταβολῆς φόρου μεταβιβάσεως ἀκινήτων καί τέλους χαρτοσήμου κλπ. ἐπὶ τῶν στοιχείων τοῦ ἐνεργητικοῦ καί παθητικοῦ καί ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου ὡς καί ἐπὶ τῶν μετοχῶν τῶν νέων ἐταιρειῶν καί τῶν ἀντικατασταθησομένων μετοχῶν τῆς πάλαιας ἐταιρείας.

Ἡ μεταβίβασις — εἰς τὴν νέαν ἐταιρείαν — τῶν περιουσιακῶν στοιχείων θὰ γίνῃ μὲ τὰς ἀξίας τὰς ἐμφανιζομένας εἰς τὰ βιβλία τῆς παλαιᾶς ἐταιρείας, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς δημιουργίας ὑπεραξιών καί φορολογίας των. Τυχὸν ἀνεπάρκεια κεφαλαίου (δραχμῶν 1.000.000) θὰ καλύπτεται διὰ μετρητῶν.

3. Τὸ γεγονός ὅτι τὸ μετοχικὸν κεφάλαιον τῆς ἡμεδαπῆς ἐταιρείας εἶναι κατὰ πολὺ μικρότερον τῆς καθαρᾶς — εἰς κεφάλαιον — θέσεως της, δημιουργεῖ δυσχερείας εἰς τὴν συμμετοχὴν τῶν ξένων εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ κεφαλαίου της, α) διότι οὗτοι δὲν ἐπιθυμοῦν νά ἀγοράζουν μετοχὰς μὲ ἀξίαν πολλαπλασίαν τῆς ὀνομαστικῆς καί β) διότι οἱ ἡμεδαποὶ ἐπιχειρηματῖαι πρέπει νά ἀποδείξουν εἰς τοὺς ξένους (ἀρκετὰ ἐπιφυλακτικούς) τὴν ὑπάρχουσαν ὑπερξίαν τῆς μετοχῆς.

Ἐνδείκνυται διὰ τὰς περιπτώσεις ἀξιολόγου συμμετοχῆς ξένου κεφα-

λαίου όπως παρασχεθή εις την ήμεδαπην εταιρείαν ή ευχέρεια τής κεφαλαιοποιήσεως—τής ύπαρχούσης υπεραξίας των στοιχείων του παγίου ενεργητικού της ως και των φορολογημένων αποθεματικών της— δι' ανάλογου αύξήσεως τής ονομαστικής αξίας των μετοχών, με πλήρη όριστική από τουδεδε άπαλλαγήν από του φόρου εισοδήματος και από των τελών χαρτοσήμου.

4. Δεδομένου ότι ο χρόνος, έντός του οποίου θα γίνη ή όριστική εισοδος τής Έλλάδος ως μέλους τής Ε.Ο.Κ. είναι καθωρισμένος—με τάσιν συντομεύσεως του— θα πρέπει να παραταθή μέχρι τέλους του έτους 1974 ή ισχύς των διατάξεων: α) του Άναγκαστικού Νόμου 942/1949 δια την άφορολόγητον κράτησιν των έπαρχιακών βιομηχανιών προς κάλυψιν μελλοντικών ζημιών, β) του Ν.Δ. 3213/1955 δια την άφορολόγητον κράτησιν των νέων επενδύσεων εις τας έπαρχίας, γ) του Ν.Δ. 4002/1959 δια την άφορολόγητον κράτησιν των επενδύσεων έκσυγχρονισμού και έπεκτάσεως εις τον Νομόν Άττικής, δ) των Νόμων και Ν.Δ. περί προσθέτων άποσβέσεων των έπαρχιακών βιομηχανιών, ως και περί των άποσβέσεων των καινουργών έγκαταστάσεων, ε) του Νόμου 3949/1959 περί άτελου εισαγωγής μηχανικού έξοπλισμού.

Ή αυτοχρηματοδότησις

5. Ή αυτοχρηματοδότησις έκάστης οίκονομικής μονάδος άποτελεί τó θεμέλιον τής δυνάμεως, τής ευημερίας και τής προοδευτικής εξέλιξέως της. Προς τούτο θα πρέπει:

α) Να καταργηθούν τα τέλη χαρτοσήμου δια τα παραμένοντα εις την έπιχείρησιν κέρδη των εταιρών ή μερίσματα των μετόχων.

β) Να περιορισθούν—εις τó εν πέμπτου των σημερινών— τα τέλη επί καταθέσεως των εταιρών και των μετόχων και ταύτα να συμψηφίζονται προς τó τέλος, τó όφειλόμενον εν περιπτώσει κεφαλαιοποιήσεως των.

6. Ώσαύτως θα πρέπει να δοθή εις τας έπιχειρήσεις άνωνύμους εταιρείας τó δικαίωμα να κεφαλαιοποιούν τα κέρδη των, παρέχουσαι εις τους μετόχους—άντι μετρητών— νέας μετοχάς, χωρίς να ύποχρεούνται να άναφέρουν εις την Οίκονομικήν Έφορίαν τα όνοματεπώνυμα των μετόχων, των λαβόντων τας νέας μετοχάς. Ή έπιστροφή κεφαλαίου δημιουργηθέντος έκ κερδών δέν θα πρέπει να έπιτρέπεται πρό τής παρόδου έξαιτίας από τής κεφαλαιοποιήσεως των κερδών.

Έκ των προς διανομήν—δια κεφαλαιοποιήσεως— κερδών θα παρακρατήται υπό τής εταιρείας και θα άποδίδεται ύπ' αυτής εις τó Δημόσιον ποσοστόν 40% καλύπτου τόσον τον φόρον εισοδήματος των μετόχων φυσικών προσώπων, όσον και τó τέλος χαρτοσήμου επί των μερισμάτων, επί του κεφαλαίου και επί των μετοχών, ως και την εισφοράν Ο.Γ.Α. Οί μέτοχοι δέν θα ύποχρεούνται να περιλάβουν τó εισόδημα τούτο έκ των δηλώσεων φόρου εισοδήματος των.

Άνάλογος έφαρμογή θα πρέπει να γίνη και επί κεφαλαιοποιήσεως άδιανεμήτων κερδών, φορολογηθέντων ήδη εις τας παρελθούσας χρήσεις (καθ' ός προέκυψαν), με την άυτονόητον προϋπόθεσιν ότι έκ του ως άνω φόρου (μέχρι

40 %) θά πρέπει νά έκπεσθῆ ὁ καταβληθεῖς ἤδη ὑπὸ τῆς ἑταιρείας φόρος εἰσοδήματος ἐπὶ τῶν ἐν λόγῳ κερδῶν.

7. Διὰ τὴν προσέλκυσιν ξένων (φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων) ἢ καὶ ὁμογενῶν πρὸς ἀγορὰν μετοχῶν ἡμεδαπῶν ἑταιρειῶν θά πρέπει ἡ ὀλική φορολογική ἐπιβάρυνσις των νά εἶναι 40 % (φόρος, χαρτόσημον, Ο.Γ.Α.) καὶ νά παρακρατῆται ὑπὸ τῆς καταβαλούσης τὸ μέρος ἡμεδαπῆς ἑταιρείας, ἄνευ ὑποχρεώσεως τῶν ξένων ὅπως ἐπιδίδουν φορολογικὰς δηλώσεις εἰς τὸν Ἑλληνα Οἰκονομικὸν Ἐφορον.

Εἶναι αὐτονόητον ὅτι οἱ ξένοι (φυσικὰ πρόσωπα) ἢ οἱ ὁμογενεῖς θά διακαιοῦνται, ἐὰν ἐπιθυμοῦν, νά ὑποβάλουν δηλώσιν φόρου εἰσοδήματος, ὡσάκις ὁ παρακρατηθεὶς φόρος εἶναι —λόγῳ μικροῦ ἀριθμοῦ μετοχῶν— μεγαλύτερος τοῦ τελικῶς ἀναλογούντος φόρου ἐπὶ τῶν μερισμάτων των.

8. Ἐπὶ διανομῆς εἰς μισθωτοὺς τῆς ἡμεδαπῆς ἑταιρείας κερδῶν τῆς διὰ παραοχῆς εἰς αὐτοὺς προνομιούχων μετοχῶν ἄνευ ψήφου, θά πρέπει ἡ φορολογική ἐπιβάρυνσις νά εἶναι 10 %, καλύπτουσα τὸν φόρον εἰσοδήματος, τὸ τέλος χαρτοσήμου καὶ τὸν Ο.Γ.Α.

9. Τὰ τέλη χαρτοσήμου συστάσεως ἀνωνύμων ἑταιρειῶν καὶ ἐκδόσεως μετοχῶν, ἀνερχόμενα σήμερον εἰς 3,30 %, θά πρέπει νά περιορισθοῦν εἰς 1 % κατ' ἀνώτατον ὄριον διὰ τὸ μέχρι 30.000.000 τμήμα τοῦ κεφαλαίου καὶ εἰς 0,10 % διὰ τὸ ὑπερβάλλον. Ἀνάλογος ἐφαρμογή θά πρέπει νά γίνῃ καὶ διὰ τὰς προσωπικὰς ἑταιρείας. Αἱ ὑπὲρ διαφόρων τρίτων ἐπιβαρύνσεις δὲν θά πρέπει ὅλαι ὁμοῦ νά ὑπερβαίνουν τὸ ἥμισυ τοῦ τέλους χαρτοσήμου. Τὸ αὐτὸ θά πρέπει νά γίνῃ καὶ διὰ τὰ ὁμολογιακὰ δάνεια.

10. Ἡ κυκλοφορία μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν, ὡς καὶ ἡ ἐξ οἴουδῆποτε λόγου αὐξήσις ἢ μείωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μετοχῶν καὶ τῶν ὁμολογιῶν θά πρέπει νά ἀπαλλαγῶν κάθε τέλους χαρτοσήμου. (Σήμερον ὑφίσταται τέλος χαρτοσήμου 1 % ἐπὶ τῆς μεταβιβάσεως ἀνωνύμων μετοχῶν). Ἡ μετατροπὴ ὁμολογιῶν εἰς μετοχάς, θά πρέπει νά μὴ ἔχη τέλος μεγαλύτερον τοῦ 0,25 %.

Ὁ φόρος μεταβιβάσεως

11. Διὰ τὴν διευκόλυσιν τῶν ἐπιχειρήσεων εἰς τὴν ἀγορὰν γηπέδων δι' ἐργοστάσια καὶ οἰκοπέδων ἢ οἰκοδομῶν πρὸς ἀπόκτησιν ἐπαγγελματικῆς στέγης θά πρέπει νά περιορισθῆ εἰς 2 % ὁ φόρος μεταβιβάσεως ἀκινήτων, ὑπολογιζόμενος ἐπὶ τοῦ εἰλικρινοῦς τιμήματος ἀγορᾶς των καὶ νά περιορισθοῦν ἀναλόγως τὰ τέλη καὶ αἱ σχετικὰ δαπάναι. Ὡσαύτως θά πρέπει νά περιορισθοῦν τὰ τέλη χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν ἐργολαβικῶν συμβάσεων ἀνεγέρσεως τῶν ἐργοστασίων ἢ ἄλλων ἐπαγγελματικῶν οἰκοδομῶν καὶ νά ἐπιστραφῆ ὁ φόρος κύκλου ἐργασιῶν ἐπὶ τῶν χρησιμοποιηθέντων ὑλικῶν.

12. Ὁ φόρος κύκλου ἐργασιῶν, ὁ καταβληθεὶς διὰ τὰ μηχανήματα, ἀνταλλακτικά, ἐργαλεῖα καὶ λοιπὸν ἐξοπλισμὸν, θά πρέπει νά ἐκπίπτεται ἐκ τοῦ φόρου κύκλου ἐργασιῶν ἐπὶ τῶν ἐσόδων.

13. Διὰ νά περιορισθῆ τὸ κόστος τῆς χρηματοδοτήσεως καὶ νά διευκολυνθῆ ἡ ἄνετος κίνησις τῶν κεφαλαίων, θά πρέπει: α) νά ὀρισθῆ εἰς εἰκοσι-

πέντε λεπτά τῆς δραχμῆς ἐπὶ τῶν χιλίων δραχμῶν, κατὰ τρίμηνον, τὸ τέλος χαρτοσήμου τῶν συμβάσεων παρὰ τῆς πιστώσεων ἢ δανείων ἐκ τῶν Τραπεζῶν καὶ νὰ περιορισθῇ τὸ χαρτόσημον τῶν, δι' αὐτά, συναλλαγματικῶν εἰς δραχμὰς 50, β) ἐπὶ δανείων κινουμένων ὡς τρεχουμένων δοσοληπτικῶν λογαριασμῶν νὰ ὑπόκειται εἰς τέλος χαρτοσήμου μόνον ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ μέσου ἔτησιου ὄρου τῆς τρεχούσης χρήσεως καὶ τοῦ ὁμοίου τῆς ἀμέσως προηγουμένης χρήσεως, γ) διὰ τὰς ὑποθήκας θὰ πρέπει νὰ ὀρισθῇ εἰς 1% τὸ τέλος χαρτοσήμου, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ συμψηφίζονται τὰ τέλη τῆς συμβάσεως δανείου καὶ συγχρόνως νὰ γίνῃ περιορισμὸς τῶν σχετικῶν δαπανῶν καὶ δικαιωμάτων, εἰς ποσοστὸν οὐχὶ μεγαλύτερον τοῦ ἡμίσεος τοῦ χαρτοσήμου.

14. Διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἐξαγωγῶν θὰ πρέπει : α) νὰ ἐπιστρέφεται τὸ χαρτόσημον, τὸ καταβληθὲν διὰ τὴν ἀγορὰν ἐγχωρίων εἰδῶν ἐξαγομένων, αὐτουσίως, εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ διὰ τὴν ἀγορὰν ἢ εἰσαγωγῆν τῶν πρώτων καὶ τῶν βοηθητικῶν ὑλῶν, ἐξ ὧν παρήχθησαν τὰ ἐξαχθέντα προϊόντα, β) νὰ μὴ χαρτοσημαίνονται αἱ συναλλαγματικαὶ διαταγῆς οἴκου τοῦ ἐξωτερικοῦ, καὶ γ) νὰ ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου εἰσοδήματος καὶ τοῦ τέλους χαρτοσήμου οἱ τόκοι τῶν δανείων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

15. Διὰ τὰ εἶδη τὰ πωλούμενα ὑπὸ βιομηχανιῶν πρὸς πρόσωπα ἀπαλλασσόμενα τῶν δασμῶν καὶ φόρων, θὰ πρέπει νὰ παρέχεται, ἀμέσως καὶ ὀριστικῶς ἢ ἀπαλλαγῇ εἰς τὰς βιομηχανίας καὶ νὰ χρεοῦται μὲ αὐτὴν τὸ ἀπαλλασσόμενον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον καὶ θὰ ἐλέγχεται καὶ θὰ εἶναι ὑπόχρεον πρὸς ἐπιστροφὴν τυχόν—ἀνοικείως—ληφθείσης ἀπαλλαγῆς.

16. Ἡ θέσπισις διατάξεως ἐπιστροφῆς τῶν δασμῶν καὶ φόρων εἰσαγωγῆς, εἰς ἃς περιπτώσεις οἱ δικαιούχοι ἀπαλλαγῶν ἀγοράζουσιν ἐκ τῶν εἰσαγωγέων ἀπαλλασσόμενα εἶδη, θὰ ἐδημιούργει ἐξοικονόμησιν συναλλάγματος, διότι θὰ ἀπεφεύγεται ἡ εἰσαγωγὴ μικροποσοτήτων—ὑπερμέτρως ἐπιβαρυνόμενων— ὑφ' ἐκάστου δικαιούχου ἀπαλλαγῆς.

17. Ἡ ὀρθὴ ἀρχὴ τῆς μὴ ὑπαγωγῆς εἰς φόρον εἰσοδήματος τῆς ὑπεραξίας ἐκ τῶν μετοχῶν καὶ ἐκ τῶν ἀκινήτων, ὡσάκις αὕτη ἀνήκει εἰς φυσικὸν πρόσωπον, θὰ πρέπει νὰ ἐπεκταθῇ καὶ ἐπὶ τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ἡ ὑπεραξία τῶν χρεωγράφων καὶ τῶν ἀκινήτων προκύπτει ὑπὲρ ἡμεδαπῆς ἐταιρείας καὶ διανέμεται ὑπ' αὐτῆς εἰς τοὺς μετόχους διὰ κεφαλαιοποιήσεώς της καὶ παροχῆς εἰς αὐτοὺς νέων μετοχῶν.

18. Σπουδαίως θὰ διευκολύνῃ τραπεζικῶς καὶ γενικώτερον οἰκονομικῶς τὰς ἐπιχειρήσεις ἢ παροχὴ εἰς αὐτάς : α) τοῦ δικαιώματος τῆς ἀναγραφῆς εἰς τὸ ἐνεργητικὸν των, τῶν γηπέδων μὲ τὴν σημερινὴν ἀξίαν των, καθοριζομένην δι' ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Νόμου 2190, καὶ β) τοῦ δικαιώματος κεφαλαιοποιήσεως—ἀνευ φόρων καὶ τελῶν— τῆς ἐν λόγῳ ὑπεραξίας.

19. Ἡ ζημία ἐκ τῆς ἀσκήσεως ἐπιχειρήσεώς τινος θὰ πρέπει νὰ μεταφέρεται εἰς τὴν ἐπομένην, καὶ ἐν ἀνεπαρκείᾳ κερδῶν, εἰς τὰς ἐν συνεχείᾳ χρήσεις, μέχρι πλήρους καλύψεώς της. Σκόπιμος θὰ ἦτο ἡ ἐξέτασις τῆς δυνατότητος καλύψεως τῆς ζημίας ἐκ τῶν κερδῶν τῶν δύο προηγουμένων χρήσεων δι' ἀμέσου ἐπιστροφῆς τῶν καταβληθέντων εἰς τὸ παρελθὸν φόρων, διότι ὁ ζῆ-

μίσσας — κατά τὸ ἔτος τῆς ζημίας — ἔχει μεγαλύτεραν ἀνάγκην οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως.

Ἀφορολόγητοι κρατήσεις

20. Ἐπιβεβλημένον εἶναι νὰ παρασχεθῇ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τὸ δικαίωμα τῆς δημιουργίας ἀφορολόγητων κρατήσεων ἐκ τῶν κερδῶν των πρὸς κάλυψιν τῶν ἀποζημιώσεων ἀπολυομένων μισθωτῶν των, διὰ τὴν ἐπίτευξιν ἀναεώσεως τοῦ προσωπικοῦ των.

21. Ἐπιβάλλεται ἡ κατάργησις τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 9 τοῦ ἀρθρου 36 τοῦ Κώδικος Φορολογίας Κληρονομιῶν, ἡ ἐπιβάλλουσα φόρον δωρεᾶς ἐπὶ τῶν ἀποζημιώσεων τῶν μισθωτῶν κλπ., λόγῳ ἀπολύσεως, ὡσάκτις αὗται εἶναι ὑπέρτεροι τῶν νομίμων.

22. Διὰ νὰ γίνῃ ἡ εὐρύτερα δυνατὴ χρῆσις τῆς τεχνικῆς βοήθειας ἐξωτερικοῦ, θὰ πρέπει τὰ δικαιώματα χρησιμοποίησεως πνευματικῆς ἰδιοκτησίας ἀλλοδαπῶν νὰ φορολογοῦνται πρὸς 5 % (φόρον καὶ χαρτόσημον καὶ Ο.Γ.Α.) ἐπὶ τοῦ ὅλικοῦ ποσοῦ των.

23. Ἡ θέσπισις κεφαλαίου 5.000.000 δραχμῶν εἰς τὰς νεοἰδρυόμενας ἀωνύμους ἑταιρείας ἐπιβάλλει τὴν ἀνάγκην ὅπως αἱ ἑταιρεῖαι περιορισμένης εὐθύνης φορολογοῦνται κατὰ τρόπον ὅμοιον πρὸς τὰς ἀωνύμους ἑταιρεῖας, ἤτοι τὸ μὲν διανεμόμενον ποσὸν τῶν κερδῶν των νὰ φορολογῆται ἐπ' ὀνόματι τῶν ἑταίρων τῆς μὲ σχετικὴν παρακράτησιν φόρου, τὸ δὲ ἀδιανεμήτου ποσὸν νὰ φορολογῆται ἐπ' ὀνόματι τῆς Ε.Π.Ε.

24. Σκόπιμος θὰ ἦτο ἡ παροχὴ εὐχερείας συστάσεως Ε.Π.Ε. μεταξύ δικηγόρων διὰ τὴν ἀσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός των, ὥστε νὰ δημιουργηθοῦν μεγάλα δικηγορικὰ γραφεῖα (ὡς τὰ τῆς Εὐρώπης), τὰ ὅποια νὰ δύνανται νὰ ἐξυπηρετοῦν τοὺς πελάτας εἰς ὅλας τὰς εἰδικότητας τοῦ δικαίου καὶ νὰ ἔχουν ὅλα τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τοῦτο σύγχρονα τεχνικὰ μέσα.

25. Εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ παροχὴ φορολογικῶν καὶ δασμολογικῶν ἀπαλλαγῶν διὰ τὰ ὑλικά ἀνοικοδομήσεως κατοικιῶν, ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν, ἀνεγειρομένων ὑπὸ τῶν ἐπιχειρήσεων.

26. Ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος ἐν περιπτώσει διαγραφῆς ἢ προσθήκης δαπανῶν ἢ ἐσόδων εἰς τι διαχειριστικὸν ἔτος (ἀρχὴ αὐτοτελείας χρήσεων) νὰ ὑποχρεοῦται ἐκ τοῦ φόρου τοῦ κρινομένου διαχειριστικοῦ ἔτους νὰ ἀφαιρῇ τὸν φόρον, ἀπὸ τὸν ὅποιον θὰ ἀπηλλάσσετο ὁ φορολογούμενος ἐὰν τὰ ὡς ἄνω ποσὰ εἶχον καταχωρηθῇ εἰς τὴν διαχειριστικὴν περίοδον, ἣν ἀφορῶσι.

27. Διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῆς φορολογικῆς συνειδήσεως θὰ πρέπει νὰ ὀρισθῇ ὅτι ὡσάκτις ὁ ἔφορος προσθέτει εἰς τὰ εἰσοδήματα τοῦ Α' φορολογουμένου ποσὰ δηλωθέντα ὑφ' ἑτέρου Β' προσώπου, ὑποχρεοῦται νὰ θεωρήσῃ τὸν, δι' αὐτά, καταβληθέντα φόρον, ὡς δηλωθέντα καὶ καταβληθέντα ὑπὸ τοῦ Α' φορολογουμένου.

28. Διὰ τὴν ὑπαρξιν καλῶν σχέσεων μεταξύ Φορολογούσης Ἀρχῆς καὶ φορολογουμένου θὰ πρέπει νὰ εἰσαχθῇ ὁ θεσμὸς τοῦ μερικοῦ συμβιβασμοῦ, γεγονόςς τὸ ὅποιον α) θὰ ὠφελήσῃ τὸ Δημόσιον, διότι θὰ εἰσπράξῃ ἀμέσως

τὸν φόρον του ἐπὶ τῶν συμβιβαστικῶς λυομένων διαφορῶν, β) θὰ δώση εἰς τὸν φορολογούμενον τὸ αἶσθημα τῆς ἐλευθερίας νὰ ἀποταθῆ εἰς τὸ Δικαστήριον μόνον δι' ὅσα ποσὰ δὲν συνεβιβάσθη καὶ γ) θὰ ἀπαλλάξῃ τὰ Φορολογικὰ Δικαστήρια ἀπὸ ὄγκου ἐργασίας.

29. Διὰ νὰ παύσῃ τὸ φαινόμενον τῆς ἀμφισβητήσεως — ὑπὸ τοῦ Ἐλέγχου— τῶν μικροβοθημάτων ὀρθὸν θὰ ἦτο νὰ ὀρισθῆ ὅτι ὡς εὐλογον ποσὸν ἀποδεδειγμένως καταβληθέντων μικροεξόδων λογίζεται ποσοστὸν τι ἐπὶ τῶν ἐσόδων τῶν ἐπιχειρήσεων.

30. Διὰ νὰ ἀποτραπῆ ἡ ταλαιπωρία τῶν φορολογουμένων ὀρθὸν εἶναι νὰ ὀρισθῆ, νομοθετικῶς, ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀπορριφθοῦν τὰ βιβλία τῆς ἐπιχειρήσεως δι' ἀνεπαρκείας, αἰτινες ὑφίσταντο καὶ κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος, διὰ τὸ ὅποιον τὰ βιβλία ἐκρίθησαν ἐπαρκῆ.

31. Διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῶν ξένων ἐπιχειρήσεων ὅπως ἐγκατασταθῶσιν ἐν Ἑλλάδι ὑποκαταστήματα καὶ γραφεῖα των, διευθύνοντα ἐργασίας των εἰς Ἀφρικὴν, τὴν Ἑγγύς καὶ Ἄπω Ἀνατολὴν κλπ. ἐνδείκνυται ἡ κατάργησις τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Ν.Δ. 3843/1958, δι' ἧς ἐπιβάλλεται ἑλληνικὸς φόρος ἐπὶ τῶν κερδῶν τῆς ἐταιρείας, τῶν προκυπτόντων εἰς τὰς ὡς ἄνω ἀλλοδαπὰς χώρας.

32. Διὰ τὴν προσέλκυσιν ξένων ἢ ὁμογενῶν πρὸς μακροχρόνιον παραμονὴν των ἐν Ἑλλάδι, ὀρθὸν θὰ ἦτο νὰ ὀρισθῆ ὅτι οὗτοι διὰ τὰ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσοδήματά των τῆς πρώτης ἐπταετίας τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐγκαταστάσεώς των δὲν ὑπόκεινται εἰς ἑλληνικὸν φόρον εἰσοδήματος.

Οὐδεμία ἀπώλεια ἐσόδων

33. Θὰ ἡδυνάτο τις νὰ διερωτηθῆ μήπως αἱ ὡς ἄνω προτάσεις — γινόμενοι Νόμοι τοῦ Κράτους — θὰ ἔχουν ὡς συνέπειαν τὴν ἀπώλειαν σημαντικοῦ ποσοῦ ἐσόδων τοῦ Κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ.

Ἀπαντῶμεν :

α) Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν προτάσεων ἡμῶν προβλέπει ἐνεργείας οἰκονομικάς, αἰτινες δὲν θὰ ἐγίνοντο ποτὲ ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας. Ἐπομένως οὐδὲν ἐκ τῶν σημερινῶν ἐσόδων του θὰ ἀπωλέσῃ τὸ Κράτος.

β) Αἱ ὑπόλοιποι προτάσεις ἡμῶν θὰ ἔχουν ἀναξίαν λόγου μείωσιν τῶν σημερινῶν ἐσόδων τοῦ προϋπολογισμοῦ.

γ) Ἡ ἀνάπτυξις τῆς οἰκονομίας ἐκ τῶν προτεινομένων φορολογικῶν μέτρων θὰ εἶναι τοιαύτη, ὥστε θὰ αὐξάνῃ συνεχῶς τὰ Κρατικὰ ἔσοδα.

δ) Ὑπάρχει σημαντικὸν περιθώριον ἐκ τῆς ὑφισταμένης φοροκλοπῆς, ἢ δίωξις τῆς ὁποίας, παρὰ τὰς προσπάθειάς, δὲν ἔχει ἀποδώσει τὰ ἀναμενόμενα ἀποτελέσματα, διότι δὲν ἔχουν εἰσέτι ληφθῆ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τοῦτο μέτρα.

Φθάνει ὁμως μέχρις ἡμῶν καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἀντίπεραν ὄχθης, ἢ ὁποῖα φιλοξενεῖ τοὺς φορολογικῶς παρανομοῦντας πολίτας τῆς χώρας. Καὶ ἡ ἀπολογία τῶν παρανόμων, πρέπει νὰ ἀκουσθῆ μὲ ὑπομονὴν, προσοχὴν καὶ κατανόησιν, διότι εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῆς —ἀπαραδέκτου— ταύτης φορολογικῆς καταστάσεως.

Ἀπὸ τὸν μακρὸν κατάλογον ἀνασύρομεν δύο, τὰς σπουδαιότερας, αἰτι-
νες ἄλλως τε εἶναι καὶ πάγια αἰτήματα τῶν εἰλικρινῶν φορολογουμένων.

Ἡ *πρώτη* ἀφορᾷ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν φορολογιῶν, ἥτις εἰς πολλὰς περιπτώσεις γίνεται μὲ δυσμενῆ διάθεσιν καὶ μὲ πνεῦμα ὀριστικῆς προκαταλήψεως. Καίτοι τοῦτο δὲν εἶναι ὁ κανὼν, ἐν τούτοις, ὑπάρχει ἀλήθεια εἰς τὸ παράπουν. Ἡ Φορολογικὴ Διοίκησις ἔχει ἐκδώσει πολλὰς διαταγὰς. Δὲν ἀρκοῦν ὅμως αὗται. Χρειαζέται ἀφ' ἑνὸς καλλιτέρευσις τῶν ἀποδοχῶν τῶν Ἐφοριακῶν Ἐλεγκτῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου συστηματικὴ παρακολούθησις τῶν ἐκθέσεων ἐλέγχου ὑπὸ τῆς Ἐπιθεωρήσεως καὶ ἄμεσος τιμωρία τοῦ Ἐφοριακοῦ, ὅστις δὲν κάμνει ἀντικειμενικῶς καὶ ἀπροκαταλήπτως ἐφαρμογὴν τῶν κειμένων διατάξεων.

Ἡ *δευτέρα* ἀφορᾷ τοὺς ὑπερβολικὰ ὑψηλοὺς φορολογικοὺς συντελεσ-
τάς, οἱ ὅποιοι δὲν ἀφίνουν—εἰς τὸν ἐπιθυμοῦντα νὰ εἶναι φορολογικῶς εἰλικρινῆς—περιθώρια ἀνέτου διαβιώσεως καὶ συγχρόνως στοιχειώδους ἀποταμιεύσεως, τόσο ἀναγκαίας εἰς τὴν σύγχρονον οἰκονομικὴν ζωὴν. Τὸ παράπουν εἶναι βασιμώτατον. Ἡ ἀπάντησις ὅμως τῶν ἀρμοδίων εἶναι ὅτι θὰ ἐμείωναν τοὺς φορολογικοὺς συντελεστάς τοῦ φόρου εἰσοδήματος καὶ τοῦ φόρου κληρονομιῶν, ἐὰν ἐδηλοῦτο εἰλικρινῶς ὀλόκληρος ἡ φορολογητέα ὕλη, διότι τότε ὁ προϋπολογισμὸς δὲν θὰ ἐστερεῖτο τῶν ἀπαραιτήτων εἰς αὐτὸν ἐσόδων ἐκ τῆς ἀμέσου φορολογίας.

Μία λύσις

Οὕτως ἀπαντῶντες οἱ ὑπεύθυνοι τῶν δημοσιονομικῶν τοῦ Κράτους εὐρίσκονται ἐν δικαίῳ. Ἐπομένως ἡ λύσις τοῦ προκειμένου θέματος θὰ πρέπει νὰ γίνῃ σταδιακῶς καὶ εἰς μακρὸν, κάπως, χρονικὸν διάστημα.

Θέτομεν πρὸς συζήτησιν τὴν ἀκόλουθον λύσιν : α) νὰ θεωρηθῆ ὡς βάσις ἀποδόσεως τῆς ἀμέσου φορολογίας τὸ προϋπολογισθὲν ποσὸν διὰ τὸ οἰκονομικὸν ἔτος 1963, καὶ β) τὸ, ὑπὲρ τὸ ποσὸν τοῦτο, τμῆμα τῶν ἐσόδων ἐκ τῆς ἀμέσου φορολογίας νὰ κατανέμεται εἰς τρία μερίδια.

Ἐκ τούτων τὸ πρῶτον μερίδιον ἐκ 50 % αὐτοῦ θὰ πρέπει νὰ διατεθῆ ὡς μόνιμος πόρος ὑπὲρ τῆς Παιδείας, τὸ δεύτερον μερίδιον ἐξ 25 % ὑπὲρ τοῦ Κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ τὸ τρίτον ἐξ 25 % θὰ διατίθεται πρὸς ἐλάφρυνσιν τοῦ φορολογικοῦ βάρους.

Διὰ νὰ καθίσταται εὐχερῆς ἡ αὐτόματος μείωσις τῆς φορολογίας προ-
τείνομεν ὅπως τὸ τρίτον μερίδιον κατανέμεται εἰς ὅλους τοὺς φορολογουμένους, κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀναλογία, λογιζόμενον ὡς προκαταβολὴ των ἑναντι τοῦ φόρου τοῦ ἐπομένου ἔτους.

Τὸ σύστημα τοῦτο θὰ πρέπει νὰ ἐξακολουθησῆ ἐφαρμοζόμενον μέχρις ὅτου ἡ τελικὴ φορολογικὴ ἐπιβάρυνσις κατέλθῃ εἰς ποσοστὸν 40 % τοῦ ὅλου καθαροῦ εἰσοδήματος τοῦ φυσικοῦ προσώπου, ὅποτε καὶ μόνον θὰ ἐδραιωθῆ εἰς αὐτὸ ἡ πίστις ὅτι, εἰς τὴν ἄορατον ἐταιρείαν «Κράτος - Φορολογούμενος», πλειοψηφῶν ἑταῖρος εἶναι πάντοτε ὁ ἐργαζόμενος.